

Jan Cornelius

Eu, Dra ula.ș. John Lennon

POVESTIRILE UNUI TRĂITOR ȘI ULUIT
OBSERVATOR ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ
ȘI MIRIFICUL OCCIDENT

Lebăda Neagră

Iași, 2024

Preambul

Mă aflu într-o cafenea din Köln. Un bărbat înalt, între două vârste, care părea cam agitat, s-a așezat la masa mea. Ne-am întreținut puținel pe tema vremii de-afară. Evident, ceva legat de persoana mea îl irita, și știam exact ce anume: accentul cu care vorbeam îi atrăsese de la bun început atenția, iar acum avea o problemă. În ciuda faptului că mă examinase cu o considerabilă atenție, nu reușea să mă plaseze geografic. În cele din urmă, și-a luat inima în dinți și m-a întrebat:

— De fapt, de unde sunteți de loc?

— Sunt din Düsseldorf, i-am răspuns.

— Nu la asta mă refer, a spus el. Voiam să știu ce naționalitate aveți.

— Sunt german, i-am răspuns.

— Din Rusia?

— *Niet**

— Din Polonia?

— Nu.

Ne jucam, practic, „Vrei să fii milionar?”, în varianta de cafenea. Întrebarea numărul unu: Cine sunt eu și din ce țară vin? Jucam rolul examinatorului și eram, totodată,

* „Nu” (rus.) (n.r.).

subiectul întrebării. Posedam o mare dexteritate la acest joc, căci nu-l jucam nicidecum pentru prima oară. Fusesem invitat să-l practic de multe ori, și de fiecare dată regulile de joc erau aceleași: întrebare, răspuns, întrebare, până ieșea la iveală numele țării mele de origine.

— Aveți un fel ciudat de-a rula r-ul, a spus interlocutorul meu. Dar probabil că nu sunteți spaniol.

— Așa este, am răspuns eu. Nu sunt spaniol.

Mi-a examinat cu o atenție mărită trăsăturile feței și hainele. Nu era deloc simplu pentru el.

— Sunteți din Croația? m-a întrebat.

— Fals.

— Din Cehia?

— Nici.

Pentru că interlocutorul meu nu dispunea de varianta „Sună un prieten” și nici n-avea poftă să schimbe întrebarea, s-a dat, în cele din urmă, bătut.

— Ajutați-mă, vă rog, n-am nici cea mai mică idee.

— Am venit acum 35 de ani din România, am spus eu.

— Așa deci, a replicat el. Desigur! Dar ca român vorbiți binișor germana.

— Germana este limba mea maternă. Sunt german.

— Și ce profesie aveți?

Deoarece n-aveam niciun chef de o nouă rundă de întrebări, am răspuns pe loc:

— Sunt traducător. Dar scriu și cărți. Și lucrez la radio.

— La cel românesc?

— Nu, la cel nemțesc.

— În germană?

— Da.

— Păi, atunci v-ați adaptat destul de bine la noi. Și vă duceți anual la Budapesta?

— Nu, de ce?

— Dorul de țară...

— Budapesta este capitala Ungariei, am spus eu.

Și, pentru că-mi terminasem cafeaua, m-am ridicat în picioare:

— Trebuie s-o iau încetișor din loc. Vă doresc numai bine. La revedere!

M-am dus la bar, unde mirosea a înghețată, prăjituri și cafea proaspăt măcinată.

— Ce fain miroase! am constatat. Cât am de plătit?

— 2,70 euro, a spus barmanița.

I-am dat 3 euro.

— Restul e pentru dumneavoastră, am zis.

— Mulțumesc, a răspuns femeia surâzând. Pot să vă întreb ceva?

— Chiar vă rog!

— Aveți un fel ciudat de-a rula *r*-ul. De unde sunteți de loc?

— Din România, am scurtat eu vorba de data asta.

— Aha, a spus femeia zâmbind. Păi, atunci îl cunoașteți precis pe contele Dracula.

Epilog

Dat fiind că m-am născut și am crescut în România, nemții mă întrebă adesea dacă nu cumva îl cunosc personal pe contele Dracula sau dacă nu-s chiar rudă de sânge cu dânsul. Unii concetățeni din Vest își închipuie că sunt un fel de expert în domeniul vampirilor și nu încetează să mă asalteze cu întrebările cele mai prostești.

În primii ani de la sosirea mea în Germania, mă amuza interesul special pe care-l stârneam în rândul noilor mei concetățeni, dar acum, după mai bine de 35 de ani petrecuți în această țară, referirile continue la Dracula au început să mă obosească. Ca să fiu mai clar, îmi vine să-i iau la palme pe cei care mă tot chestionează pe acest subiect. Și mă întreb: cum se explică întrebările lor debile? Nu poate exista decât o singură explicație. Cei mai mulți occidentali sunt atât de naivi când vine vorba de vampiri, încât nu-s în stare să separe ficțiunea de realitate. De aceea vreau să explic, o dată pentru totdeauna, următoarele:

Dracula este un personaj de roman inventat de scriitorul irlandez Bram Stoker. Trăsăturile sale principale sunt: are canini peste măsură de lungi, nu se poate vedea pe sine însuși în oglindă, se hrănește cu sânge, nu poate suferi usturoiul și are oroare de lumina soarelui. Orice persoană

mușcată de Dracula se transformă ea însăși într-un vampir, dar n-ar admite această metamorfoză nici în ruptul capului. De la F.W. Murnau până la Werner Herzog, acest prinț al tenebrelor își face apariția în numeroase filme, dar tot ce se întâmplă în ele ține, bineînțeles, numai și numai de domeniul fanteziei.

Așadar, băgați-vă odată în cap: Dracula nu există în realitate – dacă ar exista, sigur l-aș fi întâlnit și eu, căci am trăit 27 de ani în România.

Okay, e adevărat că eu locuiam pe-atunci în Banat, iar Dracula sălășluia, chipurile, în Transilvania, băgând spaima-n oamenii de dincolo de Carpați. După cum este adevărat că în clasa a XI-a, în vara aceea de pomină în care m-am crezut John Lennon, am făcut un tur al Transilvaniei cu tata pe motocicletă, însă acest voiaj a rămas pentru mine fără niciun fel de urmări, cu excepția minusculei cicatrice de la gât și a faptului îmbucurător că de-atunci nasul meu mult prea lung nu mă mai deranjează deloc, fiindcă nu mă mai pot vedea în oglindă. Este adevărat și că de-atunci evit strict usturoiul, dar asta doar pentru că de la usturoi îți miroase gura. Iar intratul meu în panică dimineața, la răsăritul soarelui, se datorează numai și numai faptului că ultravioletele sunt al naibii de periculoase.

Deci, încă o dată, pentru toți cei care mă întrebă de Dracula în Vest, în Est sau aiurea: nu există un conte Dracula și nu există vampiri. Să tot aduci vorba de asta e absurd. Când aud așa ceva, simt imboldul irepresibil de a sări la gâtul interlocutorului și de a-mi înfige dinții ascuțiți în beregata lui.

Cuprins

Preambul	9
<i>Go West!</i>	13
În Vest	55
În căutarea timpului furat	115
În căutarea lumii prezente	169
Epilog	219